

متن پرسش

سلام استاد عزیز وقتتون بخیر: چند سوال از خدمتتان داشتم: اول اینکه آیا ما وقتی در عالم مثال بودیم و هنوز در بستر دنیا نیامده بودیم غایت و نهایت خودمان برای رشد و تعالی را انتخاب کرده بودیم؟ یا وقتی در دنیا آمدیم در مسیر قوس صعود با بالفعل کردن قوا غایت رو می‌سازیم؟ آیا این درست هست که ما در عالم مثال غایتمان را انتخاب کردیم بعد در بستر دنیا و برای رسیدن بهش تلاش می‌کنیم، بسته به تلاشمان در دنیا یا با اون غایت می‌رسیم یا نمی‌رسیم به بیانی دیگر هرکس هرجایگاهی داره خودش در عالم مثال براساس ظرفیتش انتخاب کرده. یعنی وقتی خدا خودش رو به موجودات عرضه کرد هرکسی تا به حدی پذیرفت، سنگ، حد سنگ بودن رو پذیرفت زنایزه در حد زنایزدگی، من در حد خودم، یزید اونجا یزید بودنش رو انتخاب کرد... و بالاترین میزان پذیرش رو چهارده معصوم داشتند. آیا این درست است؟ دوم در مورد مقام اهل البیت. آیا آنها مقامشان را خودشون خواستند و ظرفیتش را داشتند یا به صورت تکوینی خدا به آنها داده است؟ و آیا مقام انبیا خصوصا الوالعزم با مقام اهل البیت یکی است؟ یا آنها در طیف تشکیکی وجود از نظر مقامی از اهل البیت پایین تر هستند؟ سوم آیا اینکه می‌گویند الان قیامتی قائم یعنی محشر به پا شده و حساب و کتاب اتفاق می افتد یا اینکه الان همه در برزخ به سر می‌برند و حشر در زمانی که قیامت عالم ماده اتفاق می افتد برقرار می‌شود؟ چهارم میهمان خان اهل البیت بودن در قیامت به چه معناست؟ میهمان به جایگاه میزبان می‌رود یعنی در لحظه ای از لحظات دنیا آن شخص اینقدر داری شدت وجودی شده که به مقام اهل بیت رسیده یا اینکه شخص با نظر و توجه اهل بیت به آن جایگاه رسیده اند؟ این جابه جایی مکانی است یا مقامی؟ سپاس از پاسخگوییتون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: سوالات مفصلی مطرح فرموده‌اید که نیاز است مباحث مربوط به آن را دنبال بفرمایید. در مورد انتخاب اولیه آری انسان در ذات خود مختار است و از همان ابتدا شخصیت خود را انتخاب کرده است و در راستای همان انتخاب، همواره می‌تواند نسبت به آن انتخاب تجدید نظر کند که بحث آن در جای خود شده است و انبیا و اولیای الهی در همان راستای انتخاب خود زیباترین انتخاب‌ها را انجام داده‌اند تا آن حدی که خداوند آن‌ها را عامل هدایت مردم تشخیص داد و از آن به بعد البته عنایات خاص و توانایی‌های خاصی را به آنها ارزانی کرد تا در راستای هدایت مردمان موفق باشند. درجای خود عرض شد که همیشه هر عالمی و جهانی که مقامش و رتبه وجودی

اش برتر و بالاتر است زودتر خلق شده است و از این جهت قیامت به معنای مقام و عالمی برتر از نظر خلقت مقدم بر خلقت زمین و عالم ارض است و این غیر از آن است که ما در نسبت به اعمالمان قیامت خود را می‌سازیم.

هر آنکس به اندازه‌ای که در انسانیت خود به تعالی رسیده باشد به همان اندازه به نحوی با انسان‌های کامل ارتباط دارد و این به همان معنای میهمان اهل البیت بودن است. موفق باشید